

do města soutoku.

Takto posilněni vydali se dobrodruzi zdolat náročný a velmi nepříjemný úsek výpravy. Totiž onu okrsku, která, jak už se stalo v Čechách zavedeným zvykem, o existenci pěších cestovatelů nemá převážně ani ponětí. Do Mělníka podobně jako do Neratovic opět jen mírně nakročili v jeho jihovýchodním okraji. Nádhera mystického Kokořínska nadosah. Jenže před nádražím překračují železnici, kde si Detail vzpomíná, že zde jednou hráli s Láskou a přátelstvím, a támhleta hospoda je fakt dobrá. Imp je U Jednoručky zase nadšen skvěle čepovaným Bernardem. Vše je náhle jasné, před vstupem do Máchova kraje je třeba řádného křtu chmelovým mokem. Při velice živé debatě to nejprve vypadalo, že se zlíl spíš Imp, ale Detail toho nakonec vypil víc...

Takto připraveni vyrážejí na cestu. Začíná padat tma, a přestože Imp má mírnou tendenci zalomit to hned za Mělníkem, Detail svou plamennou rétorikou hecuje celou výpravu do neskutečných výkonů. Pro usedlíky i kolemjdoucí musí nocí krácející duo působit jako dva neskuteční běsové. Jeden nadává na svět, na práci, na ženy, na lásku, na život, chvílema křičí na celou širokou cestu. Ten druhý je mu tichým věrným posluchačem, ale jakoby se mu snažil utéct, nasazuje neskutečné tempo, i s těžkou krosnou do příkrých kopců až na hranici běhu. Slastně vyčerpaní se zastavují až ve Vysoké, první větší vsi za hranicí chráněné krajinné oblasti. Chvíli opile bloumají na prvním uzavřeném prostranství před evangelickým kostelíkem. Rozhodnuto je rychle, nocleh na druhé straně cesty na trávníku před benzínkou. Obloha se zatahuje, ale teplota zůstává stále přijatelná.

Imp

Nick Cave v Praze

pokračování z první strany

3. **Tupelo** - Předělávka, která je ale už dávno Nickova. Ozdoba jeho alba Kicking Against The Pricks a každého koncertu, kde ji vytáhne na svět vezdejší...
4. **Red Right Hand** - Skvělá verze. Více nelze říct
5. **Mermaids** Detto.
6. **The Weeping Song** - První skladba, kde dav zpívá s sebou. Nádherná nálada.
7. **From Her to Eternity** - Ano! Z5 na začátek! Nick po padesátce neztratil nic, zhola nic ze svého výraziva, skladba stále zní, jak co je: milostný dopis z pekla...
8. **West Country Girl** - Po hlukovém nájezu odlehčení. Ztišení.
9. **God Is in the House** - Trochu gospelu a trochu humoru: we all silently shout: Hallelujah!
10. **Love Letter** - Tichá pasáž pokračuje - milostným dopisem
11. **Into My Arms** - Této písni jsem se vždy bál pro její patos. Ale Nick s tím umí, ó ano, umí.
12. **Higgs Boson Blues** - Konec ticha, na řadě je blues a připomínka Roberta Johnsona a jeho smlouvy s ďáblem. Warren Ellis na kytaru, lahůdkové sólo.
13. **The Mercy Seat** - Elektrické křeslo. Úžasná verze. Klasika.
14. **Stagger Lee** - Mordýřská balada, Nick bere dámy v první řadě za ruku, přikládá si je na hrud' a deklamuje: "Can you feel my heartbeat? No no no no." Dámy jsou v extázi, já se vrtím - tohle mi moc nevoní, ale chápu, že si na "svě" musí přijít i publikum lačné dotyků... ;-)
15. **Push the Sky Away** - Falešný klidný konec. Dav to ví a ječí, volá Nicka z5...

Přídavek:

16. **Papa Won't Leave You, Henry** - Nádherná divoká verze. My víme, že nás papa neopustí!
17. **Deanna** - Roztančená verze, ukazující, že Nick Cave měl a stále má moc rád tzv. "garage rock"
18. **We Real Cool** - A je tu konec. Scénická hudba? Divadlo? Těžko říct. To všechno a mnohem víc, je Nick Cave & The Bad Seeds. Concert roku. Báječný zážitek! p. s. i zvuk byl super!

Josef

Zprávičky

- 29.11. - 1.12. se koná v Milkovicích **4. Milkovické hudební soustředění**. Určeno pouze pro muzikanty - výsledek se totiž bude nahrávat. Nástroje, věci na spaní ideálně s sebou.
- 7.12. se koná **Mikulášský koncert Hliníkových lopatek** (výročí 10. let od prvního vystoupení). Kde: hospoda U tvrze (vedle Chodovské tvrze), start: 19:30, vstupné: do klobouku. PS: Tam proběhne vyhlášení výsledků o nejlepší interpretaci zkratky H.L.D.P.
- 10.12. se koná **D.I.Y. čtení v Parku**. Kde: náměstí na ulici K Lipám a K Šafránce (Prosek), autobus. zastávka Madlina. Kdy: bude upřesněno.

Chceš pomoci Nájezdu?

Vytiskni si číslo (najezd.wz.cz), přečti si jej a pak ho někomu dej.

Recenze: Nejlepší místo pro defekaci 3.

Místo: záchod, U měšťanských škol 20, Praha. Možné sehnat i průvodce
Proč: srací ráj na zemi
Set & settings: nespécifikován
Kdy: kdykoliv, třeba teď

Pokud máte oblíbené místo, dejte nám vědět: najezd@gmail.com.

Nick Cave v Praze - 22.11. 2013

Zcela našlapaná sportovní hala zažila veliký svátek. Nick Cave nám opět ukázal, že "punk's not dead, volové!" - punkem myslím jeho zarputilost s jakou si jde za svým, čerta se staraje, zda to, co hraje je "in", "out" nebo "in the middle". Výtečnou ruku měl i s výběrem předkapely - této role se zhostila americká zpěvačka indického původu jménem Shilpa Ray. Většinou vystupuje s kapelou, v Praze jsme ji viděli vystoupit jen sólo za doprovodu harmonia. Zvukově na mne působila jako originální mix Nico s P.J. Harvey. Velmi zajímavý typ, tahle Shilpa Ray, určitě bych snesl celý koncert - o té dámě ještě jistě uslyšíme! Následně vystoupil mistr a ukázal, že se věru nemusí starat o to, co a jak bude hrát za 20-30 let, bude-li tu stále s námi. Může být - kým jen chce. Baladiérem. Šansoniérem. Country croonerem. Rokerem. Nickem Cavem. Koncertní setlist byl velmi vyvážený, musím říct, že jsem byl zcela a úplně (u)spokojen:

1. **We No Who U R** - krásná verze a hlavně text: víme kdo jste a kde bydlíte a víme, že není důvod odpouštět. Kapela hraje tiše, narůstá napětí.
2. **Jubilee Street** - Pokud je to možné, napětí stoupá, erupce vybuchuje na straně Warrena Elli-se - první hluková stěna. Hypnotické zvuky houslí prohnané bůhvíjakýma krabičkama. Neskutečné.

Jak šli Detail s Impem z Prahy na Bezděz (část 1.)

Patrně neslavně vedená propagace způsobila, že dva dobrodruzi vyrazili brázdit malebnou českou kotlinku bez dalších posil. Impovy snahy odhalit v pramenech a následně prosadit cestu dle kroků velkého básníka zase rozdrtily pragmatické argumenty. Byla zvolena trasa co možná nejkratší a v první půli zaměřená na koupání, jelikož v té druhé předpověď počasí nevěstila nic dobrého.

17. 8. 2013 sobota

V sobotu 17. 8. 2013 Detail do 10:00 dopoledne čeká doma na případné další účastníky a poté vyráží pěšky na místo domluveného srazu před Šlechtovou restaurací ve Stromovce, tam poté vyčkává ještě asi půl hodiny. Imp naprosto nestíhá, v 10:00 teprve balí, Detailovi se nejprve nemůže dovolat, na místo srazu doráží před 11:00.

Po vzájemném potězkání baťohů, zřeli oba zkušení cestovatelé, že je to tak nastejno a vyrazili vstříc osudu. Detail s baťohem sbaleným jak na tejden, tak i třeba na 10 let. Impovi trochu chybí dobrý boty, který během léta prožil, ostatně jako jakýkoli jiný postradatelný a zpeněžitelný majetek, ale sandále to jistí. V těch se dá jít i do Santiaga, spíš jej zaráží Detailovy grungeovky, ale o tom až později.

Nejprve to vzali přes Zoo, kam si museli kvůli obědu za zaměstnaneckou cenu trochu zajít, přeskočit plot a sledovat ten babylonský mumraj všude kolem. Ale ten báječný gyros, hranolky a tzatziki s červenou cibulkou za to sakra stály. Plní síly ještě chvíli vychutnávali příjemné vedro, koukali po kočkách a vůbec všech zvířatech různě předvádějících jak se správně flákat. Imp nezapomněl na presíčko a pak již vyrazili po cyklostezce vinoucí se kolem Vltavy až do Kralup. Ve stánku za Sedleckým přívozem padlo první pivo ve jménu Krušovic. Cestu lemovaly krásy jak přírodního tak industriálního charakteru.

V Klecánkách se jali obdivovat tajemný stroj podoby obrovského pásového buldozera s gigantickým stožárem, s radlicí jako větší dodávka a s drapákem velikosti dospělého muže.

A hlavně bez jakékoli kabiny či ovládání. Teprve později vypátrali, že se jednalo o buldozer na vysílačku k čištění dna Vltavy po nedávné povodni.

Poté opustili přívětivou rovinu Vltavského břehu. Po náročném výstupu sobě nahoře v Klecanech dopřáli další opět Krušovice u přípravy rožnění celého prasete. Pak odbočili na polňačku, ale místo kýžených Panenských Břežan se vynořili v Bašti. Zde se nechali zlákat country hospodou pod hrdým nápisem: "Středověká krčma" s výhledem na okolní lány polí. Vrchol nevkusu byl však vyvážen dalšíma kupodivu slušnýma Kruškama, a tak bylo i demokraticky odhlasováno první opití se. A hned se jim o poznání lépe zaměřil cíl denního plánu, k němuž jim už zbývala jen slabá polovina cesty. Objevil se však „nečekaný“ problém, Detaila nechutně rozbolela chodidla, v poli ze sebe serval grungeovky, a i přes Impovo pobízení je na místě nezhodil s tím, že se budou v Milkovicích ještě hodit. A přezul se do svých vyfasovaných pracáků (*tj. pracovních bot, pozn. red.*), domnívající se, že tím se vše vyřeší...

Cestou do Neratovic zaslechli u hřiště nečekaně hlasitou hudbu v rytmu: „Mám rád svažené víno červené, já mám rád svařák...“ A tu Detail hned rozhodně odbočil vstříc dobrodružství a odhalování krás místního folklóru. A tak se i přes Impovy protesty oba cestovatelé jali seznamovat s místním stopadesátikilovým metalákem Sandokanem, ožralým až na hranu vědomí. I on sám se omlouval, že je na sračku, a že nemá rád lidi a hlavně máničky. Zato se mu líbili hrající

Kabáti a asi i naši dva poutníci, protože jinak si ho nikdo jiný moc nevíšal. No a tak Imp místo plánovaného koupání v Mlíkojedech a očumování pařících roštěnek teď mohl sledovat maximálně hodně tlustej téměř úplně obnaženéj metalovej zadek starýho bubeníka. Naštěstí se hudba za asistence plešatých sportovců přes nejasné proměny rychle přelila do křišťálově čistého diska a bylo. Dopili, vypadli a za menší výměny názorů na cíle a poslání výpravy pokračovali v cestě.

Jen zlehka lízli jihovýchodní cíp neofunkcionalistických Neratovic a už si to svištěli přes železniční most do beach baru pískovny Mlíkojedy. Překvapivě docela slušně hrála kapela „Revival všeho možnýho,“ která právě v tom svém nejlepším po pár kusech skončila a pak už to DJ něco jako Frodo rozjel o poznání hůře, ale stále přijatelně. Imp se i přes noční tmou vykoupal ve vyhřáté vodě, tančil a radostně vykřikoval: „Ty vole, my jsme došli do Mlíkojed pěšky, to není možný!“ Zatímco Detail si rozvážně zahulil s místníma kupodivu Pražákama. Pili pivo a bylo jim dobře. Při hledání vhodného nocležiště na opačném břehu ještě chvíli opile bloudili v démonickém tankodromu od čtyřkolek, ale pak již spokojeně ulehli pod Detailovu plachtu tři krát šest metrů a dopřáli sobě hlubokého spánku u vody pod hvězdami nad tou plachtou.

18. 8. neděle

Ranní rosa probudila dva poutníky do příjemně teplého rána. Dokonce i voda byla připravena k osvěžující koupeli bez nežádoucích pocitů

chladu. Detail si pak připálil poslední brko a to bez použití sirek či zapalovače po vzoru dávných trosečníků jen lupou. Po této show si šel zaplavat i Imp, a přestože plaval jen několik desítek metrů od břehu, jeho odložené sandály neunikly pozornosti místního tuláka, který je po upozornění nervózně odhodil s omluvným: „Jé, já myslel, že je někdo vyhodil.“ Detail si léčil bolavá chodidla, na která dostal od Impa mast a první růžovou tabletku. Beach bar měl otevřít až v jedenáct a tak vyrazili vstříc slunečnému dni jen s doplněním zásob vody na místním

hajzlíku.

Přes Mlíkojedy se obvykle nejezdí, místní železniční most přes Labe je silniční dopravě uzavřen. O to byla cesta touto vískou za světla ještě zajímavější než večer, kdy jsme ji moc nevnímali, místy připomínala spíše dřevěnou osadu v country stylu. Klikatá silnička ústí právě u jmenovaného mostu, před ním bylo třeba správně sejít na cyklostezku směrem na sever, linoucí se kolem řeky až do Mělníka. I když se ani na cestu neptali, u fotbalového hřiště byli výletníci samotným trenérem přesvědčeni, že jdou správně.

Skoro hodinu pak trvala romantická procházka kolem Labe s monstrózní Spolanou na druhém břehu. Továrna je to opravdu oblundně rozlehlá. Zaparkované vagony vypadají jako hračky a představa, že se tam vyrábí samé chemikálie, a ty se pak rozváží kdoví až kam do světa, je trochu nechutná. Také je zajímavá technika růstu továrny. Staré haly a budovy se nechávají prostě chátrat, aby kolem nich mohly rychle vyrůstat nové technicky pokročilejší objekty. Tato kombinace pak vykresluje bizarní obraz marnosti lidského snažení oproti všemocnému času.

Tam kde se Labe stáčí na západ, odbočili cestovatelé na východ nejkratší cestou do Mělníka. První ves oplývající hospodou U bílého žida nabídla k občerstvení pouze malinovku. Vzhledem k již značně pokročilé hodině zde Impa hlady už skoro šilhajícího poprvé zarazilo, že Detail snad vůbec nepotřebuje jíst. To bylo dohnáno až o pěkných pár kilometrů dál ve Větrušicích před krámem u frekventované okrsky vedoucí již přímo